

หน่วยที่ 7 หลักการทางอาชีวเวชศาสตร์

อาชีวเวชศาสตร์ (Occupational medicine) เป็นวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพในสาขาเวชศาสตร์ป้องกันที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพอนามัยของผู้ประกอบอาชีพทุกอาชีพ และผลกระทบของงานที่ทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ เพื่อที่จะวินิจฉัยโรคให้การรักษาพยาบาล ฟันฟู ทำการส่งเสริมสุขภาพและป้องกันควบคุมโรคจากการประกอบอาชีพ และดูแลสุขภาพผู้ประกอบอาชีพให้สามารถประกอบอาชีพตามลักษณะงานและปัจจัยแวดล้อมในการทำงาน ตลอดจนดำเนินการต่างๆเพื่อให้ได้รับการคุ้มครองและสิทธิประโยชน์ต่างๆ ตามกฎหมาย โดยมีความแตกต่างกับเวชศาสตร์อุตสาหกรรมตรงที่กลุ่มประชากรอาชีวเวชศาสตร์ครอบคลุมประชากรทุกอาชีพ ขณะที่เวชศาสตร์อุตสาหกรรมดูแลเฉพาะคนทำงานในภาคอุตสาหกรรมเท่านั้น

นายแพทย์เบอร์นาร์โด รามาซซินี บิดาแห่งอาชีวเวชศาสตร์ เป็นผู้ให้ความสำคัญของการเชื่อมโยงความสำคัญระหว่างการทำงานกับการเจ็บป่วยของผู้ป่วยและพัฒนารูปแบบในการดูแลสุขภาพคนทำงาน เช่น การเข้าไปเดินสำรวจโรงงานที่ผู้ป่วยทำงาน ข้อเสนอแนะมาตรการป้องกันโรค

ปัจจัยที่ทำให้เกิดโรคจากการประกอบอาชีพ ปัจจัยใหญ่ 3 ประการคือ 1. โฮสต์หรือมนุษย์ (Host) สิ่งที่ทำให้เกิดโรค (Agent) และสิ่งแวดล้อม (Environment)

ตัวโฮสต์หรือมนุษย์ หมายถึงคนทำงาน หรือผู้ประกอบอาชีพ แต่ละคนมีโอกาสเกิดโรคมามากหรือน้อยแตกต่างกันตามคุณสมบัติที่สำคัญ คือ อายุ เพศ สรีรวิทยาของร่างกาย พันธุกรรม โรคประจำตัว ประสบการณ์ทำงาน พฤติกรรมทางสุขภาพของคนทำงาน

สิ่งที่ทำให้เกิดโรค หมายถึง องค์ประกอบหรือสาเหตุที่ทำให้เกิดโรค ซึ่งทางอาชีวเวชศาสตร์เรียกว่า สิ่งคุกคาม(Hazard) แบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม คือ

1. สิ่งคุกคามทางกายภาพ เช่น ความร้อน ความเย็น ความกดอากาศ เสียง แสงสั่นสะเทือน แสงสว่าง รังสีและไฟฟ้า
2. สิ่งคุกคามทางเคมี เช่น โลหะหนัก ตัวทำละลายอินทรีย์ ก๊าซพิษ สารเคมีกำจัดศัตรูพืช
3. สิ่งคุกคามทางชีวภาพ เช่น แบคทีเรีย เชื้อรา ไวรัส หนองพยาธิ พืชและสัตว์มีพิษ
4. สิ่งคุกคามทางกายศาสตร์ เช่น ท่าทางการทำงาน ลักษณะงานที่ทำซ้ำ
5. สิ่งคุกคามทางจิตวิทยาสังคม เช่น ความเครียด การทำงานกะ

สิ่งแวดล้อม (Environment) หมายถึงสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวคนทำงาน มีความสัมพันธ์และส่งผลกระทบต่อการทำงานและความเป็นอยู่ซึ่งรวมถึงสภาพต่างๆ บริเวณที่ทำงาน เครื่องจักร อาคารสถานที่ การระบายอากาศ ตลอดจนสภาพลักษณะการทำงานของคนงานด้วย

ความสัมพันธ์ระหว่าง การทำงานและสุขภาพ มีความสัมพันธ์แบบสองทิศทาง ทางหนึ่งเป็นการพิจารณาผลกระทบของสิ่งแวดล้อม ในที่ทำงานต่อสุขภาพของคนงาน เช่น ทำให้สุขภาพเสื่อมโทรมลง เกิดโรคจากการประกอบอาชีพ การเจ็บป่วยที่เป็นอยู่เดิมกำเริบขึ้น ส่งผลต่อเศรษฐกิจของคนทำงานและสภาพสังคม อีกทางหนึ่งพิจารณาสถานะทางสุขภาพของคนงานต่อการทำงาน เช่น ทำให้สมรรถภาพในการทำงานลดลง ประสิทธิภาพการทำงานก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อเพื่อนร่วมงานและบุคคลที่สามได้

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงานด้านอาชีวเวชศาสตร์ในประเทศไทย พระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537 และพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 โดยมีประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ประเด็นเกี่ยวกับโรคจากการประกอบอาชีพ ได้แก่ การกำหนดชนิดของโรค หลักการวินิจฉัยโรคจากการทำงาน
2. ประเด็นเกี่ยวกับการบริการทางการแพทย์ในสถานประกอบการ
3. ประเด็นเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพลูกจ้าง ได้แก่ การตรวจสุขภาพ การประเมินการสูญเสียสมรรถภาพและเงินทดแทน

4. ประเด็นเกี่ยวกับงานที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

สถานการณ์ปัญหาสุขภาพกลุ่มวัยทำงาน กลุ่มวัยทำงานโดยทั่วไป อายุ 15-60 ปี คิดเป็นจำนวน 2 ใน 3 ของประชากรทั้งประเทศ ปัจจุบัน ปัญหาสุขภาพในวัยทำงานของประเทศไทย กลุ่มโรคติดเชื้อมีแนวโน้มลดลง ขณะที่กลุ่มโรคเรื้อรังกลุ่มโรคจากพฤติกรรมดำรงชีวิต กลุ่มโรคจากการประกอบอาชีพมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

พฤติกรรมเสี่ยงที่ทำให้เกิดปัญหาสุขภาพในกลุ่มวัยทำงาน การบริโภคอาหาร การสูบบุหรี่ การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์หรือคาเฟอีน การเสพสารเสพติด การออกกำลังกาย การใช้เวลาพักผ่อน พฤติกรรมการขับขี่ยานยนต์ เพศสัมพันธ์ ปัญหาสุขภาพที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในกลุ่มวัยทำงาน คือ โรคที่เกิดจากการประกอบอาชีพ โรคที่เกิดจากพฤติกรรมดำรงชีวิต โรคเรื้อรัง โรคที่เกี่ยวกับสุขภาพจิต

การวินิจฉัยโรคจากการประกอบอาชีพ

การวินิจฉัยโรค หมายถึง การรวบรวมข้อมูลทางการแพทย์ ตั้งแต่วิธีซักประวัติ การตรวจร่างกาย การทดสอบทางห้องปฏิบัติการหรือทดสอบพิเศษต่างๆ เพื่อสรุปออกมาเป็นโรค จากการพบผู้ป่วยครั้งแรกที่เรียกว่าการวินิจฉัยเบื้องต้น ต้องเป็นพยาธิสภาพ ไม่ใช่สรีรสภาพอาการของโรค เช่นปวดหัว เวียนหัว

หลักการวินิจฉัยโรคประกอบด้วย การซักประวัติ การตรวจร่างกาย การตรวจทางห้องปฏิบัติการ และการตรวจพิเศษต่างๆ เช่น การตรวจสมรรถภาพส่วนต่างๆ ของร่างกาย

ความสำคัญของการวินิจฉัยโรคจากการประกอบอาชีพ เป็นการรักษาผู้ป่วยได้ถูกต้อง เป็นการคุ้มครองสิทธิของคนงาน เช่น ค่ารักษาพยาบาล เงินทดแทน เป็นการป้องกันแบบทุติยภูมิเมื่อทราบสาเหตุของโรค และทำให้สามารถป้องกันแบบปฐมภูมิเพื่อไม่ให้คนงานในสิ่งแวดล้อมเดียวกันป่วยเป็นโรคเดียวกันอีก นอกจากนี้ยังเป็นฐานข้อมูลที่ต้องสำหรับโรคที่เกิดจากการประกอบอาชีพในประเทศไทยเพื่อช่วยวางแผน ควบคุมและป้องกันในระดับนโยบาย

แนวทางการวินิจฉัยโรคจากการประกอบอาชีพ ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน คือ การวินิจฉัยว่าเป็นโรคอะไร การบรรยายลักษณะการทำงาน โดยละเอียด การทบทวนสิ่งคุกคามต่อสุขภาพ ในที่ทำงาน การพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของสิ่งคุกคามต่อสุขภาพ การพิจารณาถึงสาเหตุอื่นที่ทำให้เกิดโรคนอกเหนือจากการทำงาน และการรวบรวมข้อมูลเพื่อสรุปผลการวินิจฉัย

แนวทางการตรวจประเมินสุขภาพ

แนวทางการตรวจประเมินสุขภาพคนทำงาน ในระยะก่อนการเกิดโรคและระยะเกิดโรค เป็นส่วนหนึ่งของการเฝ้าระวังทางการแพทย์ เพื่อคุ้มครองสุขภาพและป้องกันโรคจากการประกอบอาชีพสุขภาพ ซึ่งการเฝ้าระวังที่สำคัญคือ การเฝ้าระวังทางชีวภาค ส่วนการประเมินระยะหลังการเกิดโรค หลังได้รับการรักษาและการฟื้นฟูสมรรถภาพแล้ว คือ การประเมินการสูญเสียสมรรถภาพ เพื่อสิทธิประโยชน์ของคนทำงานตามกฎหมาย โดยกระบวนการประเมินสุขภาพเหล่านี้เป็นกระบวนการสำคัญในการดูแลสุขภาพของคนทำงาน

การดำเนินโรคจากการประกอบอาชีพประกอบด้วย 3 ระยะ

ระยะก่อนเกิดโรค คือระยะเริ่มตั้งแต่สัมผัสสิ่งคุกคามในที่ทำงานจนถึงการเปลี่ยนแปลงในร่างกาย

ระยะเกิดโรค คือ ระยะที่เกิดผลกระทบ แต่ยังไม่มีอาการ จนถึงการเปลี่ยนแปลงในร่างกาย

ระยะหลังเกิดโรค คือระยะที่เป็นผลลัพธ์ของการเกิดโรค เช่น พิกัด ทูพพลภาพ

การประเมินสุขภาพระยะก่อนเกิดโรคและเกิดโรค ที่สำคัญได้แก่

1. การตรวจติดตามการสัมผัส (Exposure monitoring) เป็นส่วนหนึ่งของการประเมินสุขภาพ เป็นความพยายามที่จะคาดประมาณการสัมผัสของมนุษย์ต่อการสัมผัสสิ่งคุกคาม ส่วนใหญ่มักตรวจได้เฉพาะสารเคมี ซึ่งสามารถบ่งบอกได้ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ ซึ่งเป็นหลักฐานโดยตรงของการสัมผัสสารเคมีที่คนงานได้รับและขนาดที่ดูดซึมเข้าสู่ร่างกาย

2. การตรวจติดตามผลกระทบต่อสุขภาพ (Health effect monitoring) เป็นการเฝ้าคุมที่แสดงผลต่ออวัยวะเป้าหมาย ตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงที่วัดได้ทางชีวเคมี สรีรวิทยา พฤติกรรม หรือการเปลี่ยนแปลงอื่นๆ ซึ่งสัมพันธ์กับการเกิดโรคหรือการเสื่อมสุขภาพ หรือเป็นตัวชี้วัดที่บ่งบอกว่าเริ่มจะเป็นโรคนั้นแล้ว

3. การตรวจติดตามการเกิดโรค (Disease monitoring) เป็นการเฝ้าคุมที่แสดงอาการและอาการแสดงต่อการเกิดโรคที่ชัดเจนแล้ว เช่น การเกิดอาการหอบหืดในคนงานโรงงานทอผ้า การเกิดหูตึงจากเสียงในคนงานที่สัมผัสเสียงดัง การเกิดภาวะซีดในคนงานโรงงานผลิตแบตเตอรี่รถยนต์

รูปแบบของการเฝ้าระวังโรคจากการประกอบอาชีพ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ

1. การเฝ้าระวังทางการแพทย์ (Medical surveillance) เป็นการเฝ้าระวังที่เกี่ยวกับสุขภาพ การเจ็บป่วยของคนงาน แหล่งข้อมูลที่น่ามาประกอบในการวิเคราะห์สถานการณ์ ได้แก่ ข้อมูลจากรายงานการวินิจฉัยโรค ข้อมูลประวัติการตรวจร่างกายของคนงาน ข้อมูลประกันสังคม วัตถุประสงค์เพื่อตรวจ ค้นหาผลกระทบต่อสุขภาพจากการทำงานอย่างเนิ่นๆ

2. การเฝ้าระวังสิ่งแวดล้อม (Hazard surveillance) เป็นการเฝ้าระวังสิ่งแวดล้อมที่ติดตามเป็นประจำอย่างต่อเนื่องเพื่อระบุตัวหรือลักษณะสิ่งแวดล้อมที่จะมีผลต่อสุขภาพ เช่น การวัดปริมาณสารเคมีในอากาศ จะนำมาใช้เป็นแนวทางในการควบคุมและป้องกันปัญหาทางสุขภาพได้

การประเมินสุขภาพระยะหลังการเกิดโรค สภาพร่างกายที่พบหลังจากการเกิดโรค คือ การสูญเสียสมรรถภาพ โดยมีคำที่เกี่ยวข้องอยู่ 3 คำคือ

ภาวะบกพร่อง (Impairment) หมายถึง ความผิดปกติของโครงสร้างหรือการทำงาน ของอวัยวะต่างๆ ทั้งในด้านจิตใจสติปัญญา หรือกายภาพของอวัยวะ เช่น ตาบอด หูหนวก แขนขาอ่อนแรงครึ่งซีก จิตซึมเศร้า คำนี้เป็นการพิจารณาความพิการที่อวัยวะ หรือระบบการทำงานของส่วนต่างๆ ที่ประกอบขึ้นเป็นมนุษย์

ภาวะทุพพลภาพ (Disability) หมายถึง ความจำกัดหรือสูญเสียสมรรถภาพที่จะทำกิจกรรมต่างๆ ซึ่งคนทั่วไปกระทำได้เป็นปกติ โดยผลมาจากปัญหาด้านสุขภาพหรือความบกพร่องของอวัยวะเช่น การสูญเสียแขน ขา ทำให้มีข้อจำกัดในการเดิน การทำงาน ไปไหนมาไหนไม่ได้

ภาวะด้อยโอกาส (Handicap) หมายถึง ความเสียเปรียบที่เกิดขึ้นกับบุคคลที่มีความบกพร่องของอวัยวะหรือมีภาวะทุพพลภาพ ทำให้เป็นอุปสรรคในการทำกิจกรรมหรือดำเนินชีวิตเทียบกับบุคคลทั่วไป โดยอุปสรรคมักเป็นอุปสรรคภายนอก เช่น สภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการเดินทางของคนที่มีความผิดปกติของร่างกาย ไม่อาจดำเนินชีวิตได้อย่างคนปกติ ซึ่งขึ้นอยู่กับอายุ เพศ ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม เป็นการเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นที่ทัดเทียมกัน

ขั้นตอนการประเมินการสูญเสียสมรรถภาพ

ตัวอย่าง คนงานทำงานในโรงงานแบตเตอรี่รถยนต์มา 10 ปี ตามองไม่เห็นทั้งสองข้าง จักษุแพทย์วินิจฉัยว่าเป็นประสาทตาฝ่อจากสารตะกั่ว หลังการรักษาจนอาการคงที่แล้ว ขั้นตอนการประเมินการสูญเสียสมรรถภาพของตาในคนงานคนนี้

1. รวบรวมประวัติการเจ็บป่วยทั้งอดีตและปัจจุบัน
2. การตรวจร่างกาย รวมทั้งการตรวจทางห้องปฏิบัติการและการตรวจพิเศษ
3. นำข้อมูลที่ได้มาประมวลเพื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์เป็นร้อยละของการสูญเสียสมรรถภาพของตา
4. เปลี่ยนค่าการสูญเสียสมรรถภาพของตาที่ประเมินได้ เป็นค่าการสูญเสียสมรรถภาพของทั้งร่างกาย
5. คำนวณออกมาเป็นเงินค่าทดแทน โดยคิดเทียบออกมาเป็นจำนวนเดือน แล้วนำมาคูณกับร้อยละ 60 ของเงินเดือน

หลักการส่งเสริมสุขภาพทั่วไป

สุขภาพดี หมายถึง สุขภาพที่สมบูรณ์ ทั้งทางร่างกาย สังคม จิตใจ และจิตวิญญาณประกอบกัน ไม่ใช่เพียงการปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ หรือความพิการ

การส่งเสริมสุขภาพ หมายถึง การบวนการส่งเสริมให้ผู้คนที่มีสุขภาพดีและคนที่เจ็บป่วยเป็นโรคสามารถควบคุมและปรับปรุงสุขภาพของตนเองได้ โดยมาตรการในการเพิ่มพลังอำนาจ (Empowerment) และการมีส่วนร่วมของสาธารณะ โดยบุคลากรด้านสาธารณสุขช่วยให้ผู้รับบริการเกิดสุขภาพที่สร้างขึ้นด้วยตนเอง บุคคลและกลุ่มบุคคลจะต้องสามารถบอก และตระหนักถึงความปรารถนาของตนเองและสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมหรือปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ และดำรงอยู่สามารถอยู่กับผู้นั้นทุกสถานที่

แนวคิดในเรื่องการส่งเสริมสุขภาพ การประชุมในประเทศแคนาดา 2528 ได้มีการประกาศกฎบัตรออกตัวว่าด้วย

ยุทธศาสตร์การส่งเสริมสุขภาพ ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 5 ประการ

1. การสร้างนโยบายสาธารณะเอื้อต่อสุขภาพ
2. สร้างสรรค์สภาพแวดล้อมสนับสนุน
3. เสริมสร้างความเข้มแข็งการกระทำของชุมชน
4. พัฒนาทักษะส่วนบุคคล
5. ปรับทิศทางบริการสุขภาพใหม่

การส่งเสริมสุขภาพในสถานประกอบการ จะคล้ายกับการส่งเสริมสุขภาพสำหรับประชาชนทั่วไป แต่มีส่วนที่ต้องพิจารณาเพิ่มขึ้นคือ ต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมการทำงานด้วยซึ่งจะมีความเสี่ยงที่เกิดจากสิ่งคุกคาม หรืออันตรายในด้านต่างๆ ทั้งในด้านกายภาพ เคมี ชีวภาพ การยศาสตร์ รวมไปถึงจิตสังคมในงาน ซึ่งเป็นความเสี่ยงที่เพิ่มขึ้นมากกว่าคนปกติ จึงจำเป็นจะต้องมีการส่งเสริมสุขภาพในด้านนี้ควบคู่กันไปด้วย

ประโยชน์ของการส่งเสริมสุขภาพในสถานประกอบการ จะได้ประโยชน์ต่อคนทำงาน เช่นมีความสุขกาย สบายใจ มีความมั่นคงในอาชีพ มีความสัมพันธ์ และได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมงาน สามารถนำความรู้การส่งเสริมสุขภาพที่ได้จากการทำงานไปเผยแพร่ต่อบุคคล ต่อองค์กร เช่น ลดการลาป่วย ลดค่ารักษาพยาบาล ผลผลิตสูงขึ้น ความสัมพันธ์ของสมาชิกในองค์กรดีขึ้น คนทำงานมีความภาคภูมิใจต่อองค์กรมากขึ้น เกิดภาพลักษณ์ที่ดีต่อองค์กร ต่อสังคมและประเทศชาติ เช่น ใด้องค์กรที่มีคุณภาพ สร้างงาน สร้างรายได้ให้รัฐ ลดภาระของภาครัฐ ในการจัดสวัสดิการรักษาโรคเรื้อรัง และโรคที่ป้องกันได้ ประเทศชาติมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

การเสริมสร้างทักษะซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนงานทุกคน เนื่องจากพฤติกรรมมีอิทธิพลต่อสุขภาพมาก ตัวอย่างหัวเรื่องที่จะพัฒนาทักษะด้านสุขภาพของคนงานในสถานประกอบการ เช่น ด้านอาหาร ด้านการออกกำลังกาย บุหรี่ เครื่องดื่มที่มีของมีนเมา ความเครียด ความปลอดภัย โรคติดต่อ

หลักการรักษาโรคจากการประกอบอาชีพ

การรักษาโรคจากการประกอบอาชีพ หมายถึง การดำเนินการช่วยเหลือผู้ป่วยหลังการประเมินอาการ อาการแสดง การตรวจวินิจฉัยแล้วโรคที่เป็นผลมาจากการประกอบอาชีพ มีลำดับดังนี้

1. การปฐมพยาบาล ช่วยผู้ประกอบอาชีพ ก่อนที่จะนำส่งโรงพยาบาลโดยแพทย์หรือบุคลากรผ่านการฝึกอบรม
2. การรักษาพยาบาล เป็นการดูแลผู้ป่วยให้กลับสู่สภาพเดิมโดยเร็วที่สุด
3. การส่งต่อ กรณีที่ผู้ป่วยมากหรือขาดความพร้อมของอุปกรณ์เครื่องมือ

4. การเฝ้าสังเกตอาการ บางโรคมีระยะการดำเนินโรค เช่น การสัมผัสก๊าซฟอสจีน ภายใน 24 ชั่วโมงยังไม่เกิดอาการ ถ้าไม่ได้สังเกตอาการในช่วง 24-48 ชั่วโมงอาจเกิดภาวะระบบหายใจล้มเหลวจากปอดบวมน้ำได้

หลักการรักษาโรคจากการประกอบอาชีพประกอบด้วย

- **การรักษาเฉพาะ** (Specific treatment) เป็นการรักษาเพื่อกำจัดสาเหตุของการเกิดโรคนั้นออกจากร่างกาย เช่น การให้ยาปฏิชีวนะกรณีโรคติดเชื้อจากการทำงาน การให้ยาเร่งการขับในโลหะหนัก
- **การรักษาแบบประคับประคอง** (Supportive treatment) โรคบางโรคไม่มีการรักษาเฉพาะ จำเป็นต้องรักษาโดยให้สรีระของร่างกายมีการปรับสมดุลเข้าตามปกติ สร้างความต้านทานให้กลับคืนสู่สภาพเดิม เช่น การให้สารน้ำ การให้ยาบำรุง วิตามิน
- **การรักษาตามอาการ** (Symptomatic treatment) เป็นการรักษาเพื่อลดอาการต่างๆ ของผู้ป่วยให้ดีขึ้น เช่น การให้ยาแก้ไอ ยาคลายกล้ามเนื้อ

การรักษาโรคจากการประกอบอาชีพที่เหมือนกันทุกโรคคือ การหยุดสัมผัสสิ่งคุกคามที่ทำให้เกิดโรคนั้น

การฟื้นฟูสภาพกลุ่มวัยทำงาน

การฟื้นฟูสภาพ เป็นการให้บริการด้านการฟื้นฟูแก่ผู้ป่วยที่สูญเสียสมรรถภาพนั้นๆ ซึ่งอาจเป็นทางการหรือจิตใจตามความเหมาะสมกับสภาพของคนป่วย เพื่อให้บุคคลเหล่านี้สามารถมีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขพอสมควรตามอันภาพทั้งร่างกายและจิตใจ โดย

ประโยชน์ของการฟื้นฟู ได้แก่

1. ประโยชน์ต่อตัวผู้พิการหรือผู้สูญเสียสมรรถภาพเอง ทั้งทางร่างกายคือช่วยในการฟื้นฟูสมรรถภาพที่อวัยวะหรือส่วนต่างๆ ของร่างกาย ให้สามารถทำกิจวัตรประจำวันโดยนอกจากนี้ยังมีผลด้านจิตใจ ทำให้เกิดขวัญกำลังใจ เพิ่มความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น สามารถดำรงชีวิตในครอบครัวและสังคมได้อย่างมีความสุข
2. ประโยชน์ต่อครอบครัว ทำให้คนในครอบครัวลดความวิตกกังวล ไม่เป็นภาระแก่ครอบครัวในการดำเนินกิจวัตรประจำวัน และประกอบอาชีพที่เหมาะสมกับร่างกาย
3. ประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ ทำให้ประหยัดค่าใช้จ่ายของรัฐที่จะดูแลรักษาตลอดไปหรือเป็นภาระต่อสังคม และเป็นบุคคลที่ไร้ประโยชน์ ก็จะเป็นผู้ที่สามารถประกอบอาชีพเป็นหลักฐาน ไม่เป็นภาระของสังคม และมีผลดีต่อภาพลักษณ์ของประเทศ

การฟื้นฟูสุขภาพของคนทำงานประกอบด้วย

1. การฟื้นฟูทางการแพทย์ เช่น การฟื้นฟูทางการแพทย์ การฟื้นฟูทางจิตใจ
2. การฟื้นฟูทางด้านอาชีพ เช่น การเตรียมการเข้าทำงาน การฝึกอาชีพ
3. การฟื้นฟูทางด้านสังคม เช่น การเตรียมตัวเข้าสังคม